

Vázsonyiné Gombosi Hajnalka

Az érettségi után a szombathelyi Berzsenyi Dániel Tanárképző Főiskolára jelentkezett népművelés szakra, ahova „szerencsére” nem vették fel. Akkor úgy döntött, hogy a következő évi felvételiig elhelyezkedik képesítés nélküli pedagógusnak. Nemesszalókon tanított egy évig, ahol rájött, hogy a népművelés nem az ő világa. Úgy érezte, hogy megtalálta a helyét. A gyerekeket, a gyerekek szüleit. Az iskola lett az ő világa, a tanítás lett a feladata, az elhívása.

A következő évben már nem a népművelés szakra jelentkezett Szombathelyre, hanem tanító szakra. Itt is szerezte diplomáját.

1984-ben került Pétfürdőre. Már az első évben bedobták a „mélyvízbe”, hiszen egy 29-es létszámú első osztályt kapott. Úgy mondja Hajnalka, hogy „egyszerűbb” volt akkoriban, mert fiatalsága és tapasztalatlansága ellenére a szülők mindenben támogatták munkáját.

Néhány év múlva megkapta a „kisegítő” osztályt. A tanulási nehézséggel küzdő gyerekek óriási kihívást jelentettek számára, de imádta csinálni. Három évig vezette ezt az osztályt, ahol kiváló „csapattagokkal” dolgozhatott: Tóth Marikával és Szabó Zsuzsával.

A tanórák megtartása mellett szabadidős tevékenységeket, versenyeket, vetélkedőket szervezett, műsorokat állított össze.

Többek között az 1990-es években a Várpalotai Napok keretében rendezett Pétfürdő helytörténeti kiállítás megnyitójára készítette fel tanítványait. 1998-ban egyik diákja a Zrínyi Ilona matematika verseny megyei fordulóján 10. helyezést ért el. Több alkalommal 4. osztályos tanulók számára területi anyanyelvi vetélkedőt rendezett. Számtalan karácsonyi ünnepségre készítette fel tanítványait. Nemcsak iskolai, hanem települési anyák napi ünnepélyt is állított össze és adták elő az osztályával. Szívesen szervezett iskolai versmondó versenyt. Fekete dió települési műsorra készítette fel diákjait, akikkel szerepelt a pétfürdői függetlenségi napon is.

Nagyszerű érzésnek tartja, hogy régi kis tanítványok gyermekeit is tanította; mint Béni Norbit és kislányát Mirát, Völgyi Gábort, akinek édesapját is és testvérét is tanította, Pozsgai Lacit és Dani fiát, de folytathatnánk a sort.

Tanítói pályájának vezérfonala az „elfogadás” volt. Elfogadni a kisgyereket olyannak, amilyen. Elfogadni a szülőt. Úgy beszélni a szülővel, kollégával, hogy abból konfliktus ne származzon, hogy a jószándék, a segíteni akarás mindig kiderüljön egy-egy beszélgetés végén.

Hajnika közel lakik a Hősök terei „kisiskolához”. Minden nap hallja a gyerekeket, ahogy jönnek-mennek, játszanak az udvaron, néha be is csengetnek hozzá, aztán elszaladnak - mint ez történt valamelyik nap

is. A csengetésre Hajnika kiment ajtót nyitni, de csak az ajtó előtt hirtelen otthagzott roller és bicikli jelezte, hogy a sietősen távozó csengetők még a közelben lehetnek. Hajnika nagyon megörült a rollernek és a bicajnak, hangosan mondta is, hogy milyen jó, hogy kapott egy új bicajt és egy rollert is - mire előmerészkedtek a csengetők, akik szintiszta őszinteséggel mondták neki: „Hajni néni!!! Nem gondoltuk, hogy megjelenysz élőben!”

Persze nagy volt az öröm! A legmeghatóbb mondat, amit gyerektől hallhat egy tanítónéni: „Hajni néni! Úgy hiányzik a hangod!” És akinek a „hangja” hiányzik, annak a szavai is hiányozni fognak. A kedves, bátorító, biztató szavai, tettei, melyek példaként szolgálnak, hiányzik egész személyisége.

Évtizedeken át tartó példamutató pedagógusi tevékenysége, tanítói eredményessége, szakmai hozzáértése, gyermekszeretete, az iskola és a település kulturális életében tanítványaival való folyamatos magas szintű részvétel- elismeréseként kezdeményeztük az Emberi Erőforrások Miniszterénél a Pedagógus Szolgálati Emlékérem odaítélését nyugdíjba vonulása alkalmából, melyet Németh László szavaival szeretnék átnyújtani:

„Azért vagyok pedagógus, hogy a természetnek nyers gyémántját szép vigyázattal, csendben csiszoljam kristályba.”